

Innehållet i veckans Nyhetsbrev

- Ingenting i samhället är givet – professor Kjell Anderssons installationstal om den sociologiska fantasin och landsbygden
- Lokalt Finland för ett öppet, rättvist och djärvt Finland – professor Hannu Katajamäki
- Kommunkartan offentliggjordes – 66-70 kommuner föreslår arbetsgruppen för kommunreformen
- Alternativ till arbetsgruppens kommunreform är redan under planering
- Även OECD vill slå samman kommuner i Finland – ojämlik och ineffektiv hälsovård
- Läs även detta: **En stads-mammas farhågor inför flytten till landsbygden *... och en stadsflicka som blev landsbygdsföretagare *Vilka stora linjedragningar gör man för fiskerinäringen på EU-nivå? – seminarium i Vasa ger inblick i näringens utveckling *Festivalen Världen i byn en kulturell träffpunkt*

Cit: ***”Landsbygdsutvecklingen i dag innehåller en hel del ljuspunkter, men de tas inte tillvara eftersom man inte har en landsbygdssyn, en teori, som ens riktigt gör det möjligt att se de här ljuspunkterna.”***

Professorn i samhällsvetenskap med inriktning rural forskning vid Åbo Akademi (ÅA) i Vasa Kjell Anderssons praktiska och landsbygdspolitiska perspektiv i förhållande till den bristande sociologiska fantasin inom landsbygdsforskningen, där de dominerande tankemodellerna tenderar att vara mycket konservativa. Andersson menar att med ett modernistiskt synsätt, som t.ex. efterfrågar industri, blir slutsatsen att landsbygden, och för den del Finland, är illa ute och i stället för konstruktiva diskussioner glider man ut i oändliga eländesbeskrivningar, eller ger sitt hopp åt idealistiska hokus pokus-aktioner (ur politics doktor Kjell Anderssons professorsinstallationsföreläsning vid ÅA i Vasa 3.2).

”Kommunerna är den miljö där människor lever, bor och skapar sin framtid. Kommunerna är inte bara enheter som ordnar service.”

Landskapsdirektören för Österbottens förbund Olav Jern som ger arbetsgruppen bakom kommunreformen en känga för att den inte ser kommunerna som självstyrelseobjekt (Vasabladet 10.2).

”Lokalsamhällenas Finland måste förena sig till en ny millenniefolkrörelse.”

Professorn i regionalvetenskap vid Vasa universitet Hannu Katajamäki som menar att organisationen Byaverksamhet i Finland inte ensam kan fäkta för byarna och att Finlands Hembygdsförbund inte ensam orkar förmedla budskapet om lokalsamhällens vikt till maktens kamrar. Som separata kan medborgarorganisationerna sålunda inte hejda metropolstatens absoluta centraliseringspolitik (Vasabladet 6.2).

INGENTING I SAMHÄLLET ÄR GIVET – PROFESSOR KJELL ANDERSSONS INSTALLATIONSTAL OM DEN SOCIOLOGISKA FANTASIN OCH LANDSBYGDEN

Den amerikanska efterkrigstidssociologins rebell, Charles Wright Mills, proklamerar i början av sitt viktigaste verk, *The Sociological Imagination* att samhällsvetaren bör fråga sig vilken strukturen är i det samhälle han/hon studerar, och hur delarna förhåller sig till helheten, hur det här samhället relaterar sig till historien och vilka förändringsmekanismerna är, samt vilken typ av människor som befolkar det här samhället. Jag tolkar det här som att ingenting i samhället är givet, och att det bör vara ett av grundpostulaten i den samhällsvetenskapliga forskningen. Desto märkligare är det att idéer hänger kvar också inom samhällsvetenskaplig diskussion och teori långt efter att den ”verklighet” som en gång gav upphov till dem för länge sedan är överspelad och passé. Mitt eget fält, landsbygdsstudierna, är ett flagrant exempel på det här. Längre har motsatsparet landsbygd-stad hållit landsbygds- (och för den del stads-)forskare i ett järngrepp, trots att insiktsfulla debattörer gång på gång framhållit det problematiska i den här tankefiguren. Den här debatten, och begreppsliga trögheten, illustrerar svårigheten att låta fantasin spela, på det som jag uppfattar att C Wright Mills anser att den bör göra inom samhällsvetenskap.

Arkivbild. Foto: Mats Engblom

Land-stad dikotomin har funnits med i stort sett lika länge som vi haft civilisationer, men land-stad dikotomin inom sociologin är framför allt kopplad till samhällets modernisering (liksom sociologin överhuvudtaget). I moderniseringsfasen stöter vi på de berättelser vi känner igen: städerna utvecklas, framför allt på det sättet att industrin växer fram som en dominerande näringsgren; landsbygden avfolkas på samma sätt för att förse industrin med arbetskraft, på samma gång som jordbruket moderniseras och kräver allt mindre mänsklig arbetskraft. Den här tendensen stöter vi på än idag men i ytterst fragmenterad form: industrin växer inte alls, utan den krymper i samhällen som våra; en ny ytterst komplex, diversifierad och fragmenterad ekonomi har växt fram, en ekonomi där allt fler företeelser marknadsförs och säljs – inte minst idéer och ”bilder” – och där konsumenterna, manipulerade eller ej, är de som står i centrum för utvecklingen, medan det förr var tungt organiserade industriföretag typ Ford-fabrikerna.

Det är förstas långt ifrån bara de här, ekonomiska, förändringarna som kännetecknar utvecklingen, rörelsen, från modernisering, och det moderna, till det post-moderna. Ett av de centralaste kännetecknen på den nya tiden, speciellt för landsbygdens del, är den ökade rörligheten, till följd av kommunikationernas utveckling. Kontraurbaniseringen består i allt väsentligt i en mobil livsstil; människor med urban bakgrund flyttar ut på landsbygden men de behåller ofta en central navelsträng till staden, i form av mer eller mindre daglig pendling till urbana arbetsplatser. Turismen kräver naturligtvis stor rörlighet, utmärkta kommunikationer. En mer sociologiskt intressant yttring av den nya rörligheten finner vi dock i fritidsbostäderna och det multipla boende som de representerar.

Rörligheten i dagens samhälle är så stark att vissa teoretiker ifrågasatt om vi längre lever i ett ”sedentartistiskt”, d.v.s. bofast samhälle, eller om vi borde börja tala om en ny nomadism. En

sådan tolkning kräver ju naturligtvis i sig en ny referensram, en ny sociologisk kreativitet, men frågan har mera långtgående implikationer än så. En av grundteserna i post-moderna sociologiska teorier har varit att människan i vår tid, efter att historiskt ha varit omständigheternas fånge, kan skapa sitt eget liv, välja sin egen identitet. Platsen är central i ett sådant identitetsskapande. I dag talar man t.ex. om multipla platsidentiteter, med hänvisning till multipelt boende, pendling, resande m.m. Dagens människor skapar dock också ofta nya platsbundna identiteter mera direkt än genom att kombinera givna platser.

Det post-moderna obevekliga gång, och riktninglös trend och hot förutsägbart och bland forskare i dag "oil", är ett hot som det råder ganska globala uppvärmningen är ett ännu mer överhängande hot. Risker för en förestående global livsmedelskris är ett scenario som är mera begränsat till forskare och sakkunniga än de två tidigare hotbilderna, men just bland experterna är tongångarna synnerligen dystra. En del menar att de här hoten och utvecklingsscenarierna snarare kommer att förstärka skillnaderna mellan land och stad, driva rollfördelningen tillbaka till vad den en gång var, snarare än utjämma skillnaderna. Jag tror för min del inte att vi står inför någon sådan här enkel back to basics, samtidigt som vi i C. Wright Mills anda bör använda all vår fantasi och analysförmåga för att styra utvecklingen och låta den potential som trots allt finns i historien komma till sin rätt.

Émile Durkheim, en av sociologins fäder, talade om mekanisk och organisk solidaritet. Det förra begreppet hänvisar till de normer som håller det förindustriella samhället samman, i en situation av liten arbetsfördelning. Det senare avser det kitt som uppstår i ett industrisamhälle där människor har olika kompletterande funktioner och roller och där det ömsesidiga beroendet mer än normerna är det som håller ihop samhället. Jag skulle gärna i tillägg till Durkheims två solidaritetstyper föreslå en tredje, reflexiv solidaritet. Det som kännetecknar det post-moderna samhället är enligt många samhällsteoretiker just människors förmåga till reflexivitet, att begrunda sin situation och "kunna sätta sig över den", forma sin verklighet enligt egna idéer och ideal och inte som tidigare generationer vara styrd av en situation som man kan påverka mycket lite. Mycket av det som kännetecknar den nya landsbygden i dag – ekologiska aktiviteter och projekt, dito sociala och kulturella etc. – är uttryck för en reflexiv hållning och aktivitet och ett på det individuella planet ganska målmedvetet handlande för en mer mänsklig och ekologisk tillvaro.

har sin
och framom mobilitet
konsumism, ser vi redan
som manifesterar sig på både
oförutsägbart sätt. Energikrisen,
framför allt fokuserad som "peak
stor konsensus kring, och den

Kan den här reflexiviteten på allvar bli en kollektiv kraft, ett kitt och ett mera slutgiltigt förverkligande av renässansens förnuftsideal än vad försöken hittills varit? Märkligt nog har post-moderna teoretiker nästan samstämmigt talat om de stora berättelsernas slut, om tvivel på allt. I den gren av post-modernismen som brukar kallas affirmativ finner vi dock ett lågmält, lokalt, nerifrån och upp betonat arbete för det bättre, på alla andra plan än samhället och systemet vilka signifikant nog hela tiden ner-tonas. Samtidigt görs detta affirmativa arbete från en kunskaps- och insiktsposition som överträffar alla historiska. Den nya landsbygden och den aktivitet som ligger bakom den liknar i sina bästa stunder den affirmativa post-modernismen. Säkert är en reflexiv hållning och ett reflexivt handlande av det här slaget beroende av nutidssamhällets, av teknik och energi skapade, relativa oberoende av naturens och tillvarons begränsningar. Att tro att den här dimensionen av samhället försvinner med minskad och omstrukturerad energianvändning, mindre materiellt överflöd etc. är dock en obefogat pessimistisk syn, kunskapen kommer att finnas kvar, nätet kommer att finnas kvar, nya transporttekniska lösningar kommer att uppstå. Vad jag vill antyda, utgående från min sociologiska fantasi, är att framtidens ekologiska utopier, om de kommer, inte kommer att vara relativt isolerade, självförsörjande lokalsamhällen, utan att de har många likheter med den mobila värld vi upplever idag. Modeller för det här finns redan. *Texten är en nedkortad version av professor Kjell Anderssons tal vid professorsinstallationen vid Åbo Akademi i Vasa 3.2.*

LOKALT FINLAND FÖR ETT ÖPPET, RÄTTVIST OCH DJÄRVT FINLAND – PROFESSOR HANNU KATAJAMÄKI

Under de senaste åren har den politiska och ekonomiska eliten börjat resonera att det inte räcker med en konkurrensstat, utan vi behöver en metropolstat. Eliten och forskare som stryker dem med håret, strävar efter ett Finland som baserar sig på ca fem starka centra, och för att nå målet, måste man trappa upp trimningen av samhällets strukturer. Metropolstaten främjar absolut centralisering – man tror på storhetens logik utan alternativ. Landsbygdens potential känner man inte igen det ringaste, medan den offentliga sektorn måste basera sig på allt större och effektivare enheter. Den preliminära kommunkartan som tidskriften Suomen Kuvalehti publicerade i mitten av januari, visar att man strävar efter ett Finland som består av högst 100 kommuner, vilka vrids kring några ljusstarka innovationskoncentrat. Kommunreformen är ett redskap för att forma ert samhälle som baserar sig på en total centraliseringsidé, där den följande fasen i metropolstatsprocessen kan vara att landskapsförvaltningen börjar ifrågasättas. Metropolstatsideologer har inte varit intresserade av de som bor utanför innovationskoncentrat. Några regionforskare är emellertid ärliga och menar att till metropolstatens periferier och tvinnande små centra, måste man erbjuda strategier

KOLUMNEN

HANNU KATAJAMÄKI
hka@uwasa.fi

Förener till Lokalt Finland

Under decennierna efter andra världskriget utvecklades Finland till en välfärdsstat, som baserade sig på harmoniseringspolitik och decentraliseringen. Välfärdsstaten började förändras under 1990-talet: Informations- och kommunikationsteknologi drev på Finland och den klassiska välfärdsstatsmodellen ansågs vara alltför stel. Ekonomin började inverka allt starkare på beslutsfattandet och tron på centralisering och storhetens logik förstärktes. Den nya tankemodellen kan kallas för konkurrensstat.

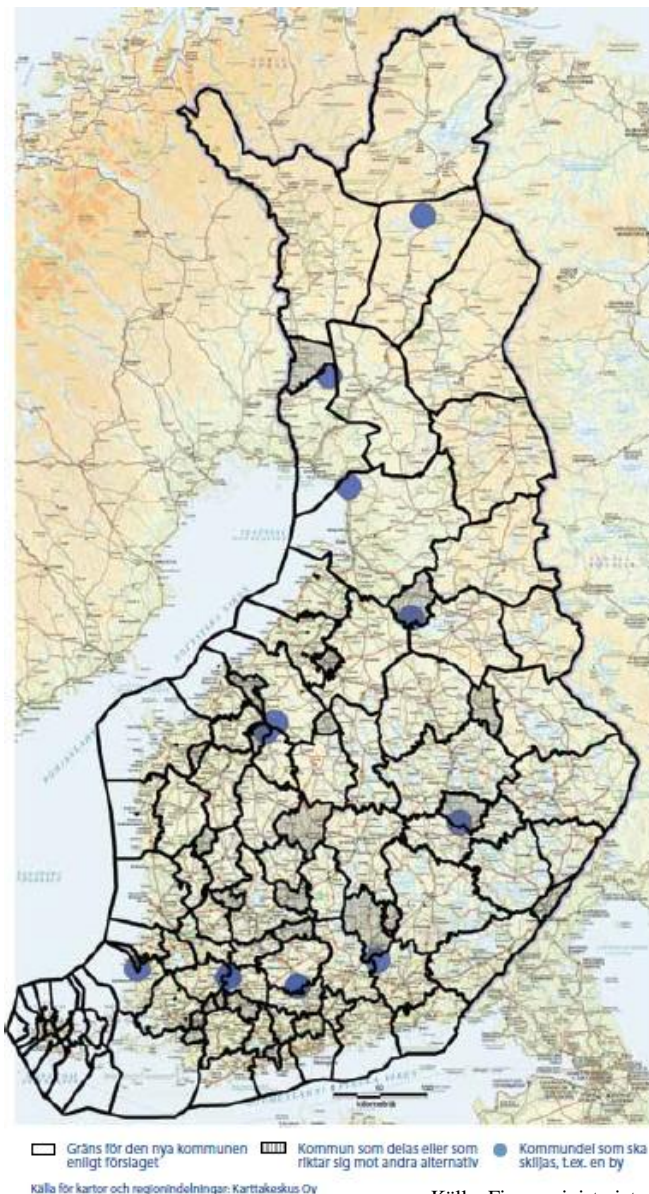
Konkurrensstat bibehöll också decentraliserande element: Man trodde att utvecklingsvågor sprids via landskapscentra till omgivningen. Därför grundades på 1990-talet yrkeshögskolor i landskapscentra i Seinäjoki och Karleby, som inte hade

Vasabladet 6.2.2012

som garanterar elegant regression. ”Hur lockande blir i sinom tid den ministerpost som måste ta hand om landsbygdens och småstädernas terminalvård?” Det är nog med ”utveckling” som baserar sig på storhetens logik och ser ner på medborgarnas geografi. De politiska partierna prioriterar inte mera lokalsamhällena, och upproret som kommundirektörerna började mot kommunreformen, är inte trovärdigt. Det behövs en ny folkrörelse för platsbaserad politik – Byaverksamhet i Finland rf, Finlands Ungdomsförbund, Finlands Hembygdsförbund, Finlands Settlementsförbund, Finlands Egnahemsförbund, församlingar och alla andra medborgarorganisationer som är verksamma i lokalsamhällena, måste tillsammans forma Lokalt Finland som instrument för att försvara medborgarnas geografi och lokalsamhällenas diversitet. Alla som understöder platsbaserad politik och älskar lokalsamhällena, förena er till Lokalt Finland, för ännu är det möjligt att bygga tillsammans ett öppet, rättvist och djärvt Finland. Uppgifterna är hämtade ur en artikel i senaste veckas måndagsupplaga av Vasabladet (6.2). Skribenten Hannu Katajamäki är professor i regionalvetenskap vid Vasa universitet och tillika landsbygdsprofessor.

KOMMUNKARTAN OFFENTLIGGJORDES – 66-70 KOMMUNER FÖRESLÅR ARBETSGRUPPEN FÖR KOMMUNREFORMEN

”Livskraftiga kommuner förutsätter stora strukturella förändringar. Arbetsgruppens arbete har baserat sig på målet att skapa en livskraftig och funktionell kommunstruktur som på ett bättre sätt än i dagsläget skulle trygga ordnandet av den grundläggande servicen och framför allt vara förenlig med människornas vardag och levnadsmiljö. Arbetsgruppens förslag syftar också till att förstärka kommunernas ekonomi och ekonomiska marginaler, samt till att bevara det kommunbaserade servicesystemet”, sade ordföranden för arbetsgruppen för kommunalförvaltningens struktur, överdirektör Päivi Laajala då hon överlämnade arbetsgruppens utredning till förvaltnings- och kommunminister Henna Virkkunen 8.2 i Helsingfors. Arbetsgruppen föreslår på basis av en regional granskning 66-70 kommunindelingsutredningsområden med vilkas hjälp man skulle utforma nya kommuner på fastlandet, vilket skulle minska antalet kommuner radikalt. För vissa områden har man även föreslagit sekundära alternativ. Medianstorleken för kommunerna skulle växa till ca 43 500 invånare, att jämföra med 6 145 invånare år 2010. Största delen av de föreslagna nya kommunerna skulle höra till kommungrupperna mellan 40 000-

100 000 invånare, då ungefär hälften av kommunerna på fastlandet år 2010 hade mindre än 6 000 invånare. De nya kommunerna kan svara mot de växande och innehållsmässigt differentierade servicebehoven på ett bättre sätt, och de strukturella förändringar som arbetsgruppen föreslår minskar samarbetsbehovet på ett avsevärt sätt, vilket förstärker det kommunala självstyrets demokratiska prägel och utökar kommunernas verksamhetsmässiga och ekonomiska styrnings- och beslutsmakt. Arbetsgruppen föreslår att man efter hörandet av kommunerna förrättar särskilda statliga kommunindelingsutredningar inom områdena för de nya kommunerna som ett led i förändringsstödet åt kommunerna. Det är framför allt på grund av kommunernas ekonomiska utveckling nödvändigt att kommunsammanslagningarna genomförs effektivare än tidigare, för det räcker enligt Laajala inte längre blott med en mekanisk sammanslagning, utan den nya kommunens verksamhet bör planeras på ett nytt, effektiviserande sätt. Arbetsgruppens förslag understöder kommunbaserat ordnande av social- och hälsovården, vilket utgör en grund för förnyandet av strukturerna inom social- och hälsovården. I arbetsgruppens utredning granskas både kommunernas nuvarande och kommande utmaningar, där befolknings- och kommunalekonomiska faktorer utgör motiveringen till arbetsgruppens förslag i största delen av landet. Inom de stora stadsregionerna baserar sig de föreslagna lösningarna till stor del på samhällsstrukturella faktorer. Uppgifterna är från ett av finansministeriet pressmeddelande från 8.2 och finns på http://www.vm.fi/vm/sv/03_pressmeddelanden_och_tal/01_pressmeddelanden/20120208Arbets/name.jsp. Utredningen, *En livskraftig kommun- och servicestruktur*, finns som länkar på http://www.vm.fi/vm/sv/04_publicationer_och_dokument/01_publicationer/03_kommunerna/20120206Enlivs/name.jsp.

ALTERNATIV TILL ARBETSGRUPPENS KOMMUNREFORM ÄR REDAN UNDER PLANERING

Arbetsgruppen vid finansministeriet, som föreslår att kommunerna minskas från 320 till 66-70, får motdrag. Alternativ till den kommunreform som en arbetsgruppen presenterade i 8.2 är redan under planering. Åtminstone Finlands Kommunförbund och landskapsstyrelserna kommer att presentera egna modeller. De betonar att sammanslagningar skall ske på frivillig bas. Kommunförbundet anser att det behövs skilda modeller för glesbygden,

tillväxtcentra och huvudstadsregionen, medan landskapen funderar å sin sida på en modell där landskapen skulle ta ett större ansvar för att ordna vård och utbildning, i stället för att ansvaret ligger hos kommunerna.

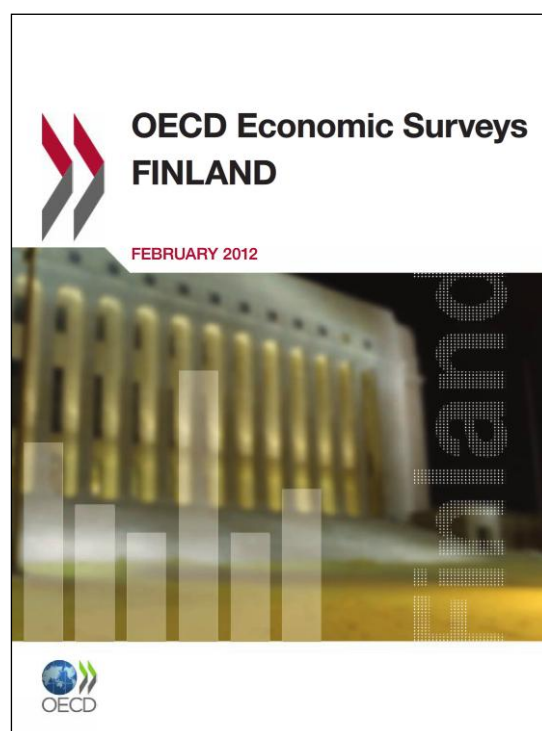
Landskapsstyrelserna kommer att berätta mer om sina planer inom några veckor. Enligt kommunreformskartan skulle t.ex. i huvudstadsregionen en miljonstad bildas av Helsingfors, Vanda, Esbo, Grankulla och Sibbo – eventuellt också Kyrkslätt. Kring Åbo skulle en stad med åtminstone elva kommuner bildas och få över 300 000 invånare, medan Kimitoön och Pargas skulle bilda en kommun. I Österbotten skulle en stad med över 100 000 invånare bildas av Vasa, Korsnäs, Laihela, Malax, Korsholm, Vörå och Lillkyro, samt kring Karleby en stad med

75 000 invånare. I Östnyland skulle Borgå, Lovisa, Lapträsk, Mörskom och Askola bilda en kommun. Kommunfältet skall nu höras om utredningen och därefter dryftar regeringen vidare åtgärder. Uppgifterna är från (8 och 9.2) webbplatsen svenska.yle.fi och finns under webbadresserna <http://svenska.yle.fi/nyheter/artikel.php?id=237608> respektive <http://svenska.yle.fi/nyheter/artikel.php?id=237534>.

Hur skulle ett Finland med mindre än 70 kommuner fungera i praktiken, och garanterar större kommuner bättre service för invånarna? Det här diskuterades i radioprogrammet *Slaget efter tolv* (9.2) på Radio Vega. De som debatterade var riksdagsledamöterna Kimmo Sasi (Saml) och Peter Östman (KD), samt byaktivisten Peter Backa. Andy Ödman ledde debatten. Programmet kan höras på webbadressen <http://arenan.yle.fi/audio/1328785004174>. Se även ledaren (Trygga glesbygden, trygga svenskan) i tidningen Landsbygdens Folk (10.2), skriven av dess chefredaktör Michael Godtfredsen, http://www.sl.c.fi/lf_default.asp.

ÄVEN OECD VILL SLÅ SAMMAN KOMMUNER I FINLAND – OJÄMLIK OCH INEFFEKTIV HÄLSOVÅRD

Samarbetsorganisationen OECD (Organisation for Economic Co-operation and Development) fokuserar i sin nya landsrapport på hur det står till med den finländska hälsovården – ojämlik och ineffektiv lyder domen. En orsak är att primärhälsovården är så decentraliserad. Det blir tungt för små kommuner att rekrytera kvalificerad personal till sina hälsocentraler, för enligt rapporten har små kommuner inte den expertis som behövs för att organisera, planera och köpa hälsotjänster effektivt. I stället betalar man dyrt för sina tjänster. OECD-experten Christophe André skulle därför hellre se färre kommuner som är tillräckligt stora för att klara av en effektiv hälsovård. Det pekas även på att Finland använder för mycket resurser på sjukhusvård i förhållande till primärvård. Att produktiviteten har minskat vid de finländska sjukhusen, bekräftar professor Hannu Valtonen från Kuopio. En indikator är antalet anställda på sjukhusen som ökat med 20 procent, samtidigt som antalet anställda på hälsocentralerna har minskat med 9 procent. Enligt OECD borde Finland organisera om hälso- och sjukvården där ett råd, som OECD-experterna kommer med, är att Finland snabbt ser till att det finns ett riksomfattande elektroniskt patientregister. Vidare så pekade OECD redan i den förra landsrapporten om Finland på behovet av att finländarna arbetar längre. Nu skulle det gälla att fortsätta med pensionsreformen och höja både den lägsta och högsta pensionsåldern. Man vill också se över Finlands unika system med permitteringar av anställda, något som är helt gratis för ett företag att göra. I stället kunde företagen få en skyldighet att bidra till att någon form av utbildning för de permitterade. Enligt OECD-rapporten finns det även utrymme att sänka arbetslöshetsunderstöden i Finland, vilket skulle göra det mera lockande för arbetslösa att skaffa sig ett nytt jobb. Uppgifterna är från en artikel av Nils-Erik Friis i *Hufvudstadsbladet* (8.2). Rapporten, OECD Economic Surveys FINLAND, finns att läsas under webbadressen http://www.keepeek.com/Digital-Asset-Management/oecd/economics/oecd-economic-surveys-finland-2012_eco_surveys-fin-2012-en.

LÄS ÄVEN DETTA

En stads-mammans farhågor inför flytten till landsbygden

Kvinnan som bott i Stockholm hela sitt liv, planerar att flytta med familjen till den lilla kommunen Leksand i Dalarna. Hon träffar byföreningsordföranden Lars Liljegren i Leksand på en hockeyträning, som lovat hennes man att svara på hennes frågor. Kvinnan spänner ögonen i Liljegren och säger: *"Det är speciellt två saker jag oroar mig för: Det första är att våra barn idag går i en av Sveriges bästa skolor, och att jag inte vet vad det är för kvalité på undervisningen här. Och det andra är att jag är rädd att barnen bara kan prata skoter och fiske om några år"*. Liljegren svara henne: *"Tro det om du vill, men jag vill inte att mina barn skall bli obildade bondlurkar heller"*. Kvinnans frågor är förståeliga, för vi målar gärna upp en konstig bild av det vi inte känner till, och bilden av den svenska landsbygden är lika skev hos många i storstaden, som den om storstaden är hos många landsbygdsbor. Men det här med skola och barnomsorg är viktiga saker, och sannolikt, näst arbetet, den viktigaste frågan för en familj som väljer att flytta – oavsett vart man flyttar. Man är ute efter en skola med hög kvalité och hög trygghet, båda lika viktiga. Hur många landsbygdskommuner ser sin skola som en inflyttningsmagnet – och tar konsekvenserna av det fullt ut? Vad gäller den inflyttande familjens barn, så är risken för bondlurkeri i det närmaste obefintlig. Förutom att barn på landsbygden är lika uppdaterade som barn i staden, så handlar det nog betydligt mer om föräldrarnas attityd och ledning, än var man befinner sig geografiskt. Skoter och fiske har sina förtjänster, men är inte den enda fritidssysslan, då det erbjuds gott om andra alternativ. Liljegren vet inte om deras lilla samtal bidrog, men det blev en snar flytt för familjen och de tycks trivas alldeles utmärkt. *Uppgifterna är från webbplatsen bloggar.helasverige.se på Riksorganisationen HSSL:s hemsida och finns på <http://bloggar.helasverige.se/2012/01/stads-mammans-farhagor/>.*

... och en stadsflicka som blev landsbygdsföretagare

För tio år sedan fick Pauliina Ukkonen lära sig att möta de håriga hornförsedda kreaturen och en ny kultur på landsbygden. Det var en väldig förändring i livet för henne att flytta från huvudstaden till en liten kommun i Satakunda, där den primära utmaningen var att lära sig hur man föder upp nötkreatur, men den kulturella förändringen var större. Förmågan att vara driftig och lära sig nya saker var den väggkost som hon tog med sig från staden. Uppfödning av nötboskap var egentligen en hobby och ett levnadssätt vid sidan av arbetet utanför gården, och hon inledde uppfödningen med bara fyra kvigor av rasen Highland Cattle (HC), vilket var ett naturligt sätt för henne att lära sig att arbeta med djur. Djuren fungerade även som isbrytare mot de en smula tillbakadragna ortsbör – om håriga kor kan man snacka vid beteshagen, trots att uppfödaren och hennes sätt att tala kändes annorlunda. Under hela hennes karriär som uppfödare har det till ett fungerande företagande också hört sådana viktiga saker som öppenhet och byggande av nätverk med andra småföretagare (t.ex. slaktare och styckare). Hon säger inte att det passar för alla att vara småföretagare, men om man inte i första hand vill nå ekonomisk framgång, utan utkomst, kan landsbygdsföretagsamhet vara ett lyckat val. Företaget Ukkonen Highland Cattles boskap har nästan från allra första början skött naturbetesmarker i kultur- eller naturvårdsmässigt viktiga områden, d.v.s. från Hangö uppåt mot Runsala i Åbo, och under de senaste åren alldeles nära i Säkylä. Där har djuren om sommaren tuggat på vass, videsnår och gallrat i andra snår. En stadsbo ser saker ur ett brett perspektiv på landsbygden, och betydelsen av natur- och landskapsvård har förändrats märkbart jämfört med de första åren. Denna landsbygdsnäring som i början upplevdes som främmande, är vardag för allt flera gårdar. Att föda upp boskap på ett etiskt acceptabelt sätt har också varit ett av målen, för resultatet kan även ses i slutprodukten eller köttet med bl.a. små slakterier. En nöjd kund är den bästa reklamen, och konsumenterna sprider vidare information om produkterna, där nya kontakter är klara bevis. *Texten för februari månads*

natkolumn "Stadsflickan blev landsbygdsföretagare" har alltså skrivits av Pauliina Ukkonen som är FM och boskapsuppfödare, samt medlem i temagruppen med inriktning på natur- och landskapstjänster inom Landsbygdspolitiska samarbetsgruppen (YTR). Hela texten finns på http://www.landsbygdspolitik.fi/sv/information/natkolumner/stadsflickan_blev_landsbygdsforetagare.html.

Vilka stora linjedragningar gör man för fiskerinäringen på EU-nivå? – seminarium i Vasa ger inblick i närings utveckling

Österbottens Fiskarförbund rf genomför en serie seminarier kring aktuella frågor för fiskerinäringens aktörer i Österbotten. Denna gång tar man upp förslaget till förnyande av EU:s gemensamma fiskeripolitik – diskussioner som är högaktuella i och med förslaget till parlamentets och rådets förordning om den gemensamma fiskeripolitiken 2013-2020 och förslaget till förordning om Europeiska havs- och fiskerifonden 2014-2020. Syftet med branschseminariet, som hålls 20.2 kl. 9.30-15 på hotell Radisson Blu i Vasa, är att ge en inblick i de förslag som kommer att styra utvecklingen av fiskerinäringen fram till år 2020. Inledningsanföranden hålls av viceordföranden i parlamentets fiskerikommitté MEP Carl Haglund om förslaget till förnyelse av fiskeripolitiken ur EU-perspektiv, medan fiskeriråd Markku Aro från jord- och skogsbruksministeriet ger Finlands syn på förslaget, samt landskapsdirektören för Österbottens förbund Olav Jern som placerar in fiskerinäringen i den regionala utvecklingen. Representanter för Österbottens Yrkesfiskare rf och Aktion Österbotten rf ger sina synpunkter på förslaget under seminariet. Som moderator eller ordförande för seminariet fungerar fiskerichef Minna Uusimäki från Österbottens NMT-central. *Program och inbjudan med anmälningsuppgifter (anmälan senast 15.2) finns som länkar under webbadressen <http://www.fishpoint.net/?id=2kozs8modou>.*

Festivalen Världen i byn en kulturell träffpunkt

Kulturer från hela världen möts i Kajsaniemi, Helsingfors 26–27.5. Festivalen fungerar som en träffpunkt där kulturella smakbitar och överraskningar från världens olika hörn presenteras. *Världen i byn* bjuder på världsbilder, möjligheter, musik, cirkus, dans, teater, konst samt aktiviteter, såväl för vuxna som för barn. *Världen i byn*, som är en gratis familjefestival, har ordnats sedan år 1995. Evenemanget erbjuder ett tillfälle att få nya perspektiv på mångkulturell tolerans, utvecklingssamarbete, globala frågor och möjligheter att inverka i den egna vardagen. Kepa rf, som är huvudarrangör för festivalen, är en paraplyorganisation för nästan 300 finska medborgarorganisationer som idkar utvecklingssamarbete eller på annat sätt arbetar med u-landsfrågor och globala frågor. Kepas verksamhet stöds genom utrikesministeriets anslag för utvecklingssamarbete. Över 400 organisationer och andra samarbetspartners deltar i festivalen. *Uppgifterna är från webbplatsen [maailmakylassa.fi](http://www.maailmakylassa.fi) och finns under adressen <http://www.maailmakylassa.fi/svenska>.*

VAD HAR HÄNT?

Skriv ner några rader om vad som är på gång i er region eller organisation och som kan vara av allmänt intresse för alla!

Nyhetsbrevet, som utkommer en gång i veckan med Svenska temagruppen (SveT) inom Landsbygdspolitiska samarbetsgruppen (YTR) som samarbetspart, sänds till Byaservice samarbetsgrupp, nyckelpersoner d.v.s. de som representerar Byaservice i olika centrala organ, projektledare som jobbar inom Byaservice, de lokala aktionsgrupperna, de regionala byaföreningarna och till olika personer/organisationer med anknytning till landsbygdsutveckling. Alla som har något att informera om, skickar in sina bidrag till e-

*mailadress: kenneth.sundman@studiecentralen.fi. Skriv mycket kort och undvik bilagor.
Hänvisa hellre till webbsidor för mer info.*

Nyhetsbrevet kan även läsas på Svensk Byaservice hemsida, www.bya.net. Vill du komma med på vår sändlista, sänd då mail till adressen kenneth.sundman@studiecentralen.fi. Ifall någon inte vill ha Nyhetsbrevet i fortsättningen, meddela till samma e-mailadress ovan.